

Wei Jingsheng (Pequín, 1950) és un dels principals activistes xinesos a favor de la democràcia i dels drets humans, a més de mostrar-se partidari de la causa del Tibet. Després de passar més de divuit anys empresonat, el règim xinès va cedir a la pressió internacional i va accedir a deportar-lo als Estats Units, on viu actualment.

Creieu que els Jocs Olímpics de Pequín acabaran essent un èxit propagandístic del règim, tal com havia previst?

—No, seran un fracàs perquè les protestes que hi ha hagut arran de l'arribada de la flama olímpica són només l'inici. Milers de xinesos que donen suport a l'oposició es van preparant per fer protestes durant els Jocs. Crec que ara mateix el règim ja deu lamentar haver-los organitzat.

—**Doneu suport a les organitzacions que des d'occident criden a un boicot total dels Jocs Olímpics?**

—Sí, absolutament. Per bé que molts esportistes occidentals diguin que no s'ha de barrejar política amb esport, això és inevitable, perquè el règim ja fa temps que ho ha fet. Internament, venen els Jocs com una mostra de suport de la comunitat internacional envers el govern xinès. Per tant, seria bo que occident demostrés que això és fals.

—**Tot i això, arreu del món, i sobretot a la Xina, també hi ha hagut manifestacions de suport a Pequín. No es corre el risc d'excitar el nacionalisme xinès, amb la qual cosa es permetria a Pequín de jugar la carta victimista per apuntalar la seva legitimitat?**

—La política de les autoritats és una política esquizofrènica quant a les manifestacions. D'una banda, les reprimeixen dins la Xina, sobretot les que tenen per objectiu atacar multinacionals estrangeres, com ara Carrefour, perquè no volen espantar els inversors estrangers, i tenen por que la ira es desbordi, i se'ls giri contra. Però d'una altra, promouen i organitzen les manifestacions pro-xineses a l'exterior. Per exemple, els centenars de persones que es van congregar a San Francisco amb banderes xineses, quan va arribar la torxa olímpica, eren estudiants xinesos que havien estat convocats pel govern, que els havia pagat el desplaçament, l'hotel, etc.

“El règim xinès ja lamenta organitzar els Jocs”

—**En teniu cap prova?**

—Ens ho han dit membres de la comunitat xinesa als EUA. Aquí tots els xinesos saben que va anar així. I això mateix va passar en alguns altres països. A Corea del Sud, els serveis secrets van dur a terme una investigació i van concloure que l'ambaixada xinesa a Seül havia organitzat les contramanifestacions.

—**Quina és la situació dels drets humans a la Xina? Ha millorat des que es van concedir els jocs a Pequín?**

—No, més aviat al contrari. Aquests darrers anys les autoritats han intensificat la repressió per atemorir la població i evitar protestes que donessin una mala imatge del país a l'exterior. Ara bé, les últimes setmanes, arran de la pressió provinent de l'estranger i les amenaces de boicot, el règim ha relaxat una mica la repressió, la qual cosa demostra que és necessari que occident continuï fent pressió a les autoritats comunistes.

—**Molts polítics addueixen que la millor manera de promoure la democratització de la Xina és ajudant-la a desenvolupar-se econòmicament, que la riquesa porta a la democràcia. Hi esteu d'acord?**

—No, ni de bon tros. Crec que és un argument que convé a les multinacionals occidentals, però que no ajuda gens el poble xinès. Això mateix es pot dir dels Jocs Olímpics: són un gran negoci per a les empreses estrangeres, però no ajudaran la ciutadania. Abans de la revolució comunista, vam tenir dos mil anys de mercat lliure i una dictadura opressiva. Per tant, ara tornem enrere en el temps, i això no ha de portar per força a una democràcia. Occident s'equivoca quan

millora les relacions econòmiques i polítiques amb la República Popular de la Xina sense exigir res en canvi. Per què hauria d'engegar reformes el govern si la comunitat internacional recompensa el seu mal comportament?.

—**Des de fora, el règim xinès sembla molt estable. Ho és, realment?**

—No, és una falsa aparença. En el fons, és un règim fràgil, ple d'esquerdes. El distanciament entre el ciutadà mitjà i l'elit privilegiada que governa el país és enorme. També hi ha dissensions dins el partit, sobretot entre les autoritats centrals i les regionals. La majoria de la població no s'ha beneficiat del creixement econòmic, hi ha molta pobresa. Jo crec que falta una guspira perquè s'encengui la flama de la rebel·lió. I els Jocs Olímpics poden propiciar l'ocasió perfecta.

—**Quina és la vostra opinió sobre la qüestió del Tibet?**

—Crec que és necessari trobar una solució a l'estatut polític del Tibet de forma negociada, que satisfaci els desigs del poble tibetà. Del meu punt de vista, el Tibet és una nació i té dret a la independència. No és cert, com sosté el govern, que sempre hagi estat part integral de la Xina. Abans de l'arribada de la dinastia qing, amb el Tibet hi teníem una relació confederal. Una possible solució seria tornar a aquest estatus. De fet, crec que la majoria dels tibetans estan d'acord amb el dalai-lama i volen una àmplia autonomia. Però si continua la repressió, poden passar a demanar la independència.

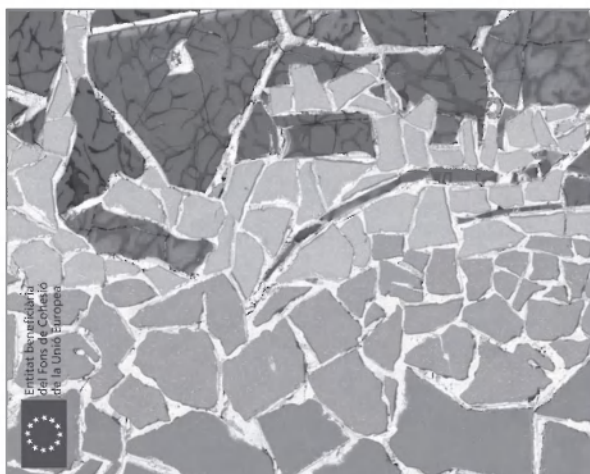
—**El govern xinès ha obert negociacions amb emissaris del dalai-lama. Creieu que hi ha una voluntat real de cercar una entesa?**

—No, simplement intenten guanyar temps i apaivagar les crítiques de la comunitat internacional i les crides al boicot dels Jocs Olímpics. El règim ha aplicat una intensa política de propaganda aquests darrers decennis per convèncer els xinesos que el Tibet és part integral de la Xina. I se n'ha sortit; per tant, encara que ho vulgui, li serà difícil de reconèixer les aspiracions del poble tibetà; fins i tot l'autonomia, com demana el meu amic el dalai-lama. S'ha intoxicat tant la població que, encara que el règim comunista s'acabés, el següent difícilment podria acceptar l'autodeterminació del Tibet sense aixecar la ira de bona part de la població.

—**La Xina és un país amb una cultura mil·lenària. Aquests seixanta anys de dictadura comunista han estat capaçs de canviar l'ànima del poble xinès?**

—Sí, per desgràcia, en molts aspectes. El règim comunista, als inicis, va intentar crear un home nou, una societat utòpica. Crec que van fracassar en els objectius, però sí que van aconseguir de destruir la societat tradicional xinesa. El resultat ha estat un buit moral que ha estat ocupat per un consumisme desbocat. Per desgràcia, la joventut actual només té un objectiu: enriquir-se. Això, al règim actual ja li va bé, perquè ha renunciat a construir un home nou, i el seu únic objectiu es limita a mirar de mantenir-se al poder. Als inicis, a l'època de Mao, el règim estava equivocat, però tenia bones intencions. El règim actual no té ni això.

*Ricard González
Washington*

Port de Barcelona

Tan singular com la nostra ciutat

El Port de Barcelona no és un port qualsevol: és un port tan obert, notable i singular com la nostra ciutat. Perquè ofereix **els serveis més moderns**. Perquè **avança** cada dia més, **encaixant amb molta cura les noves peces que exigeix la seva creixent activitat**. Perquè està totalment **integrat a la ciutat**.

I tot això fa que sigui un port molt especial. Un port competitiu que ha esdevingut un referent mundial: per la seva **qualitat**, per la seva **seguretat**, per la seva aposta per les noves tecnologies i per la seva **extraordinària capacitat**. I és que tractant-se de Barcelona, no podia ser d'una altra manera.

Port de Barcelona
www.apb.es